

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μαρκ. ιε' 43- ιστ' 8)
19 ΜΑΪΟΥ 2024

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ἡ τρίτη στὴν σειρὰ μέσα στὴν ἀναστάσιμη περίοδο. Ἡ τρίτη αὐτὴ Κυριακὴ ἔχει τὴν θέση τῶν μεθεορτίων τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Σὲ ὅλες τὶς μεγάλες ἑορτὲς μέσα στὸ ἔτος ἡ Ἐκκλησία μας ἀφιερώνει τὴν πρώτη ἡμέρα μετὰ τὴν ἑορτὴ στοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ συγκεκριμένου γεγονότος. Στὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἡ πρώτη Κυριακὴ ἀπετέλεσε τὴν ἔναρξη τῆς «διακαινησίμου» ἐβδομάδος. Ἡ δεύτερη Κυριακὴ ἦταν ἀφιερωμένη στὰ «ἐγκαίνια» τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν ψηλάφηση τοῦ Θωμᾶ. Ἡ τρίτη Κυριακὴ, ἐπομένως, λαμβάνει τὴν θέση τῆς πρώτης μεθεορτίου ἡμέρας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐνεργὸ ἀνάμειξη στὰ γεγονότα τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν δύο ἄνδρες, ὁ «εὐσχήμων βουλευτῆς» Ἰωσήφ καὶ ὁ νυκτερινὸς μαθητῆς τοῦ Κυρίου Νικόδημος. Καὶ ἀφ' ἑτέρου κατονομάζονται τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, στὶς ὁποῖες θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ προστεθοῦν καὶ κάποιες ἄλλες γυναῖκες.

Αὐτὰ τὰ πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκπροσωποῦνται καὶ τὰ δύο φύλα, διακρίνονται γιὰ δύο πράγματα. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἐπιδεικνύουν ἀσυνήθιστη τόλμη καὶ ἀνυπερβλήτο θάρρος στὴν κρίσιμη στιγμή. Ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος ἐκπηγάζουν ἀπ' τὴν θερμὴ ἀγάπη τους πρὸς τὸν Διδάσκαλο Ἰησοῦ Χριστό. Οἱ δύο ἄνδρες Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος ἦσαν μέλη τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖο εἶχε καταδικάσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα (δηλαδὴ τὸ πρωί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς) τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ σὲ θάνατο. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς ἰουδαϊκῆς κοινωνίας ἐκεῖνες τὶς ὥρες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἦταν σαφέστατα ἐχθρικὴ ἀπέναντι στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἦταν κρεμασμένος πάνω στὸν σταυρό. Καὶ προφανῶς διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο καὶ ὁ ὁποιοσδήποτε ἐκεῖνες τὶς ὥρες θὰ τολμοῦσε νὰ ἐκφράσει τὴν συμπάθειά του ἢ τὴν ὑποστήριξή του πρὸς τὸν ἐσταυρωμένο Διδάσκαλο. Κινδύνευε εἴτε νὰ στιγματισθεῖ εἴτε νὰ θανατωθεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαθητὲς Του κρύφθηκαν καὶ διασκορπίσθηκαν. Τὶς ὥρες ἐκεῖνες οἱ δύο ἄνδρες ἀγνόησαν ὅτι ἦσαν μέλη τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου καὶ ὑπερίσχυσε μέσα τους ἡ ιδιότητα τοῦ μαθητῆ. Γιὰ τὸν Ἰωσήφ ὁ εὐαγγελιστῆς γράφει σχετικῶς ὅτι «ἀνέμενε μὲ μεγάλη προσδοκία τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἦσαν φανεροὶ κατὰ τὸ προηγούμενο χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν δύσκολη στιγμή ἐγκατέλειψαν τὸν Διδάσκαλο. Οἱ δύο αὐτοί, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, ἦσαν κρυφοί

μαθητές, ἐπειδὴ ἡ πλειοψηφία τοῦ συνεδρίου εἶχε ἐχθρικές διαθέσεις πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὅμως μόνο αὐτοὶ βρέθηκαν νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν ἐσταυρωμένο Διδάσκαλο. Ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὄχι μόνο οἱ μαθητές, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀμέτρητοι εὐεργετηθέντες ἀπ' τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὁ Ἰωσήφ ζήτησε ἀπ' τὸν Πιλάτο τὴν ἄδεια νὰ ἀποκαθηλώσει ἀπ' τὸν σταυρὸ τὸ νεκρὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ στὴν συνέχεια, ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος ἐνεταφίασαν τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μὲ συνοπτικές διαδικασίες στὸν ἀχρησιμοποίητο μέχρι τὴν στιγμή ἐκείνη τάφο.

Οἱ γυναῖκες μαθήτριες παρακολουθοῦσαν ἀπὸ κάποια ἀπόσταση ἀσφαλείας τὴν ἀποκαθήλωση καὶ τὸν ἐνταφιασμό. Ὁ χρόνος ὅμως ἦταν περιορισμένος καὶ ἔπρεπε ὅλα αὐτὰ νὰ ἔχουν ὀλοκληρωθεῖ πρὶν ἀπ' τὴν δύση τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ ὅλα τὰ σπίτια τῶν Ἑβραίων θὰ ἐτελεῖτο τὸ πασχάλιο δεῖπνο ἐκείνου τοῦ ἔτους καὶ ἡ ἐπομένη ἡμέρα (τύχαινε νὰ εἶναι Σάββατο) ἦταν ἀργία καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ κυκλοφορία στοὺς δρόμους. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ χρόνος τῆς Παρασκευῆς δὲν ἦταν ἐπαρκῆς γιὰ νὰ προσφέρουν στὸν Ἀγαπημένο τους Νεκρὸ τὶς καθιερωμένες τιμὲς καὶ ἐπειδὴ τὸ Σάββατο δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ὁποιαδήποτε δραστηριότητα ἔξω ἀπ' τὰ σπίτια, γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸν τάφο. Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν μύρα, ἐπειδὴ ἤθελαν μὲ αὐτὰ νὰ συμπληρώσουν τὶς ἐπικήδειες τιμὲς πρὸς τὸν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο. Τίποτα δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τὶς ἐμποδίσει στὸν σχεδιασμό τους. Οὔτε ἡ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα οὔτε ἡ σκέψη ὅτι μὲ ἓνα μεγάλο λίθο εἶχε σφραγισθεῖ ἡ εἴσοδος τοῦ μνημείου οὔτε ἡ ἄλλη σκέψη ὅτι ἔξω ἀπ' τὸ μνημεῖο ὑπῆρχε ἡ κουστωδία, δηλαδή ἡ ρωμαϊκὴ στρατιωτικὴ φρουρά. Ὅταν ὅμως ἔφθασαν, τὶς περίμενε ἡ ἐκπληξη. Βρῆκαν τὸν τάφο ἀνοικτὸ καὶ ἄδειο καὶ αὐτὲς πρῶτες ἄκουσαν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, συνετέλεσαν στὴν φανέρωση τῆς Ἀναστάσεως, ὄχι ἀσφαλῶς στὴν πραγματοποίησή της. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν περίμεναν, ὅσο καὶ ἂν τοὺς εἶχε μιλήσει γι' αὐτὴν ἀπὸ πρὶν ὁ Χριστός. Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι τέτοια, ὥστε οἱ ἀνθρώπινοι ὑπολογισμοὶ νὰ μὴν ἐπαληθεύονται καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἀδιέξοδα νὰ ὑπερβαίνονται. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν Ἀνάσταση καὶ χωρὶς νὰ τὴν περιμένουν, ἐπέδειξαν καταπληκτικὴ τόλμη καὶ μοναδικὸ θάρρος, ἐπειδὴ ἡ καρδιά τους θερμαινόταν ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό. Δὲν φοβήθηκαν τὴν ἐχθρικὴ ἀτμόσφαιρα στὸ κοινωνικὸ περιβάλλον τους καὶ τὰ ὁποιαδήποτε ἐμπόδια ὀρθώνονταν μπροστὰ τους. Ἐμεῖς ζοῦμε μετὰ τὴν Ἀνάσταση. Ἔχουμε παρόμοια στάση σὲ ἀνάλογες περιστάσεις καὶ ἀφορμὲς ποὺ ἐμφανίζονται στὴν ζωὴ μας καὶ στὴν κοινωνία μας;

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]